

Čís. 5547.

Při exekuci na pojistné jest na vymáhajícím věřiteli, by již v exekučním návrhu označil pojistné tak, by bylo zjevno, zda jde o pojistné, jež přísluší dlužníku z pojišťovací smlouvy ohledně nemovitosti (příslušenství nemovitosti), čili nic. Jde-li o takové pojistné, jest dále na vymáhajícím věřiteli, by již v exekučním návrhu prokázal, že jsou tu předpoklady §u 290 čís. 2 ex. ř., za nichž lze exekuci povolití. Že dlužníkovu pohledávka na pojistné jest po právu, netřeba v návrhu na povolení exekuce prokazovati.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1925, R I 1022/25.)

Vymáhající věřitelé navrhli exekuci zabavením dlužníkovu nároku proti pojišťovně na výplatu pojistného. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud zamítl k rekursu poddlužnice exekuční návrhy, pokud se vztahovaly na pojistné za nemovitosti. Důvody: Z ustanovení §§ 54 čís. 3, 55, odstavec druhý a 290 čís. 2 ex. ř. vyplývá, že vymáhající věřitel, chtěje vésti exekuci na pojistné, musí se již v exekučním návrhu tak označiti, by bylo zjevno, zda jde o pojistné, na něž má dlužník nárok z pojišťovací smlouvy, již uzavřel ohledně budovy nebo příslušenství nemovitosti (továrního zařízení). Vedena-li exekuce na takovéto pojistné, jest na vymáhajícím věřiteli, by již v exekučním návrhu prokázal, že jsou tu předpoklady §u 290 čís. 2 ex. ř., za nichž lze exekuci povolití. Tento průkaz může vymáhající věřitel lehko podati výtahem z pozemkové knihy a stanov pojišťovny. Byly tedy povoleny pouze exekuce, jež byly navrženy výslovně na pojistné za movitosti (§ 293 obč. zák.); ostatní exekuční návrhy byly zamítnuty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení hoví zákonu a věci, a jest i plně souhlasiti s jeho odůvodněním, na které dovolací rekurs se odkazuje. K vývodům rekursním se podotýká, že označení pohledávky a poddlužníka postačuje jen z pravidla (Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, Vídeň 1909—1910 str. 847), že však nestačí, a to právě dovolací rekurs přehlíží, v případech, kde jde o požární náhradu, která za jistých předpokladů podle §u 290 čís. 2 ex. ř. jest vyňata z exekuce. Pravdu má dovolací rekurs v tom, že ani v těchto případech netřeba prokazovati v návrhu na povolení exekuce, že pohledávka jest po právu, neboť, byla-li povolena exekuce zabavením pohledávky, která není po právu, nebyla tím povolena exekuce nepřipustná, která by nesměla býti vykonána a která, pak-li přes to byla vykonána, byla by zmatečnou a musila by býti kdykoliv zastavena (§ 39 odst. 1 čís. 2 ex. ř.), nýbrž jen exekuce bezúčelná, která by nemohla vésti k uspokojení vymáhajícího věřitele. Ale tohoto průkazu napadené usnesení nepostrádá, nýbrž dolíčení okolností, z nichž by bylo patrné, že navržená exekuce není podle zákona

nepřípustnou, čemu by ovšem tak bylo, kdyby požární náhrada příslušela za shořelou budovu nebo příslušenství nemovitosti a kdyby podle stanov upotřebeno býti muselo těchto peněz, by poškozená budova byla znovu vystavena neb opravena neb aby příslušenství bylo doplněno, — a to právem, jelikož nepřípustné exekuce nesmějí vůbec býti povolovány, předpisů §§ 290—293 ex. ř. šetřiti jest z moci úřední (Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, druhé vydání, str. 807), a o tom, zda pohledávka (věc nebo právo) jest z exekuce vyňata, sluší rozhodnouti již při vyřízení exekučního návrhu (sb. n. s. 3176). Poukaz dovolacího rekursu na ustanovení Šu 301 ex. ř. nepřiléhá, neboť předmětem prohlášení, které ostatně exekuční soud poddlužníkovi uloží jen k návrhu vymáhajícího věřitele, kdežto předpoklady přípustnosti exekuce, jak uvedeno, sluší zkoumati z moci úřední, nejsou tyto předpoklady, nýbrž vesměs jen okolnosti, které s otázkou přípustnosti exekuce nemají nic co činiti. Rekursní soud nežádá na vymáhající věřitelce nic nemožného, pokládaje za potřebné, by již v návrhu na povolení exekuce označila pojistnou hodnotu tak, aby z toho bylo patrno, že nejde o požární náhradu vyňatou podle Šu 290 čís. 2 ex. ř. z exekuce, neboť byť i průkaz o tom mohl býti druhdy obtížným, není přece nemožným, a jinak musí se vymáhající věřitel podrobiti předpisu Šu 55 druhý odstavec ex. ř., jenž stanoví, že navrhovatelem dokázány býti musí všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí, což v první řadě platiti musí o okolnostech rozhodných pro posouzení, zda exekuce jest přípustna a zda tedy může býti povolena. Jak rozhodl rekursní soud v jiných případech, jest pro posouzení tohoto případu nerozhodno, byť i se tak stalo jediným usnesením. Konečně dovolací recurs vytýká, že poddlužnice neměla napadnouti povolení exekuce, nýbrž zachovati se podle Šu 1425 obč. zák., ale přehlíží, že podle Šu 294 čtvrtý odstavec ex. ř. poddlužník může platební záповeď napadnouti rekuresem, a že tedy poddlužnice pojišťovací akciová společnost použila jen tohoto zákonem jí propůjčeného práva, nastoupivši cestu stížnosti.

Čís. 5548.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Domáháno-li se povolení rozluky na základě předchozího rozvodového rozsudku (§ 17), nelze přihlédnouti k tomu, že manželé obnovili po rozvodovém rozsudku manželské společenství.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1925, R I 1029/25.)

Žádost manželky, by bylo prohlášeno rozloučeným manželství, jež bylo rozvedeno rozsudkem ze dne 17. dubna 1925 z viny manželčiny, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d žádosti vyhověl a prohlásil manželství rozloučeným z viny manželky.